

Sygn. akt III SK 9/04

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Maria Tyszeł (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel (uzasadnienie)

Protokolant Wanda Gabaj

w sprawie z odwołania

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego Zakładu Elektroenergetycznego w

o wznowienie postępowania o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej ,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 marca 2004 r.,

kasacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu
Antymonopolowego

z dnia 16 października 2002 r., sygn. akt XVII Ame 125/01,

oddala kasację.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Antymonopolowy wyrokiem z dnia 16 października 2002 r., sygn. akt XVIII Ame 125/01, oddalił odwołanie powoda . od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 października 2001 r., sygn. akt BPR/1142/1017/2001/GS o wznowienie postępowania o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej Zakładu Elektroenergetycznego S.A. z siedzibą w

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że nie można odwołującemu się odbiorcy energii elektrycznej przypisać przymiotu strony w postępowaniu administracyjnym zatwierdzającym taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego, a co za tym idzie należało uznać, że nie była uprawniona do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Od powyższego wyroku powód wniósł kasację, w której zaskarżył w całości wyżej wymieniony wyrok zarzucając :

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności zaś: art. 23, 45, 46 i 47 prawa energetycznego, oraz § 2,3,5 i 8 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryfy oraz zasad rozliczeń w obrocie energią elektryczną, w zw. z art. 8 Konstytucji – przez przyjęcie, że powód nie posiadał statusu strony w postępowaniu administracyjnym zatwierdzającym taryfę dla przedsiębiorstwa energetycznego. 2. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności naruszenie przepisu art. 145 § 5 k.p.a. – poprzez odmowę rozważenia argumentów odwołującego się w zakresie uzasadniającym w jej ocenie podstawę wznowienia postępowania administracyjnego oraz twierdzeń uzasadniających wadliwość decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiocie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej Zakładu Elektroenergetycznego S.A. z siedzibą w

W związku z tym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania wg

norm przepisanych, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i nadanie biegu sprawie zgodnie z żądaniem zawartym we wniosku powoda w sprawie wznowienia postępowania administracyjnego – przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego.

Pozwany w odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw.

W rozpoznawanej sprawie sporna jest kwestia statusu proceduralnego odbiorcy energii jako strony postępowania administracyjnego w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej zakładu energetycznego.

Zagadnienie to zostało rozstrzygnięte postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2000 r. I CKN 1217/99 LEX nr 51654, w którym przyjęto, że w postępowaniu administracyjnym przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki w przedmiocie zatwierdzenia taryf paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła (art. 23 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 30 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne - Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), odbiorcy paliw lub energii i ciepła nie przysługuje przymiot strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą kasację podziela ten pogląd i argumentację prawną zawartą w uzasadnieniu powyższego postanowienia. Należy jednakże wskazać, że przepis art. 23 ust. 1 Prawa energetycznego stanowiący, że Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych zgodnie z ustawą i założeniami polityki energetycznej państwa, zmierzając do równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii, nie jest przepisem prawa materialnego, lecz przepisem ustrojowym, który - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym - nie stanowi źródła praw i obowiązków. Postępowanie w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej przedsiębiorstwa energetycznego nie dotyczy zatem interesu prawnego odbiorcy energii elektrycznej w rozumieniu art. 28 k.p.a., co trafnie podkreślił Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Okoliczność, że odbiorcą energii jest duży zakład przemysłowy, nie ma w tej kwestii znaczenia prawnego.

Podstawą prawną legitymacji procesowej odbiorcy energii jako strony postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej przedsiębiorstwa energetycznego nie jest także przepis art. 45 ust. 1 pkt 2 Prawa energetycznego stanowiący, że taryfy dla paliw gazowych, energii elektrycznej i ciepła powinny zapewniać ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. W uzasadnieniu powołanego wyżej postanowienia Sądu Najwyższego trafnie bowiem przyjęto, że „ceny paliw i energii ustalone w taryfie należy zaliczyć do kategorii cen regulowanych, rozumianych w ten sposób, że ich wysokość ustalają sprzedawcy (dostawcy) na podstawie zasad określonych przez właściwe organy administracji publicznej. Jeśli tak, to są to ceny maksymalne, a nie sztywne. Przy ich ustalaniu i zatwierdzaniu istnieje ustawowy nakaz (skierowany do przedsiębiorstw energetycznych i Prezesa URE), aby zapewnić ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen. Pozostaje to jednak cena regulowana, a nie sztywna. Tym samym nie sposób uznać, aby postępowanie w sprawie zatwierdzenia taryfy dla paliw i energii dotyczyło bezpośrednio sfery prawnej odbiorcy energii; można tu jedynie mówić o pośrednim oddziaływaniu na sferę prawną odbiorcy energii.”

Skoro zatem [ ] jako odbiorca energii nie ma statusu strony postępowania w sprawie zatwierdzenia taryfy dla energii elektrycznej dla [ ] Zakładu Energetycznego S.A. z siedzibą w [ ], to nie była uprawniona do żądania wznowienia tego postępowania (art. 147 zd. 1 k.p.a.).

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Za zgodność z oryginałem
Kierownik Sekretariatu Wydziału